

Lieta C-290/23

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar
Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2023. gada 8. maijs

Iesniedzējtiesa:

Oberverwaltungsgericht des Landes Sachsen-Anhalt
(Saksijas-Anhaltes federālās zemes Augstākā administratīvā tiesa,
Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2023. gada 6. aprīlis

Prasītāja un apelācijas sūdzības iesniedzēja:

Eiropas Ķimikāliju aģentūra (*ECHA*)

Atbildētāja un apelācijas tiesvedībā – atbildētāja:

B-GmbH

Pamatlietas priekšmets

Administratīvais maksājums saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 340/2008

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

LESD 299. panta pirmās daļas, Regulas Nr. 340/2008 13. panta 4. punkta un 11. panta 3. punkta, kā arī LESD 267. panta interpretācija

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 299. panta pirmā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tā ir piemērojama tikai Padomes, Komisijas vai Eiropas Centrālās bankas pieņemtajiem lēmumiem, vai tā ir piemērojama arī Eiropas Ķimikāliju aģentūras lēmumiem, ar kuriem ir iekasēts administratīvais maksājums saskaņā ar Komisijas Regulas (EK) Nr. 340/2008 (2008. gada 16. aprīlis) par

maksājumiem Eiropas Ķimikāliju aģentūrai saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1907/2006, kas attiecas uz ķimikāliju reģistrēšanu, vērtēšanu, licencēšanu un ierobežošanu (REACH), 13. panta 4. punktu?

2) Ja Eiropas Ķimikāliju aģentūras lēmums par šāda administratīvā maksājuma iekasēšanu nav izpildu dokuments, vai Regulas (EK) Nr. 340/2008 13. panta 4. punkta trešā daļa kopsakarā ar šīs regulas 11. panta 3. punkta otro daļu ir jāinterpretē tādējādi, ka nav pieļaujama piespriešanas prasība, ar kuru tiek prasīts samaksāt administratīvo maksājumu?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

LESD 256. un nākamie panti, kā arī 299. pants;

Komisijas Regula (EK) Nr. 340/2008 (2008. gada 16. aprīlis) par maksājumiem Eiropas Ķimikāliju aģentūrai saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1907/2006, kas attiecas uz ķimikāliju reģistrēšanu, vērtēšanu, licencēšanu un ierobežošanu (REACH) (OV 2008, L 107, 6. lpp.), tās 11. un 13. pants;

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1907/2006 (2006. gada 18. decembris), kas attiecas uz ķimikāliju reģistrēšanu, vērtēšanu, licencēšanu un ierobežošanu (REACH) un ar kuru izveido Eiropas Ķimikāliju aģentūru, groza Direktīvu 1999/45/EK un atceļ Padomes Regulu (EEK) Nr. 793/93 un Komisijas Regulu (EK) Nr. 1488/94, kā arī Padomes Direktīvu 76/769/EEK un Komisijas Direktīvu 91/155/EEK, Direktīvu 93/67/EEK, Direktīvu 93/105/EK un Direktīvu 2000/21/EK (OV 2006, L 396, 1. lpp., labotā versija OV 2007, L 136, 3. lpp.), tās 74. un 94. pants

Atbilstošās valsts tiesību normas

Verwaltungsgerichtsordnung [Administratīvā procesa likums] (*VwGO*), tā 40. pants

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Prasītāja ar piespriešanas prasību lūdz piespriest atbildētājam samaksāt administratīvo maksājumu saskaņā ar Regulas Nr. 340/2008 13. panta 4. punktu.
- 2 Prasītāja, Eiropas Ķimikāliju aģentūra ar juridisko adresi Helsinkos (Somija) ir Eiropas Savienības iestāde ar juridiskas personas statusu. Tā tika izveidota ar Regulu Nr. 1907/2006. Tā ir atbildīga par regulas tehnisko, zinātnisko un administratīvo aspektu pārvaldību un īstenošanu, kā arī par konsekvences nodrošināšanu šajā jomā (regulas X sadaļa, 75. un nākamie panti). Regulā ķīmisko vielu ražotājiem un importētājiem ir paredzēti tostarp dažādi reģistrācijas pienākumi.

- 3 Pamatojoties uz Regulas Nr. 1907/2006 74. panta 1. punktu, Komisija pieņēma Regulu Nr. 340/2008, kuras 11. un 13. pantā tostarp ir ietverti noteikumi par administratīvo maksājumu, kā arī par maksājumu samazinājumu.
- 4 Atbildētāja 2010. gadā iesniedza reģistrācijas pieteikumu saskaņā ar Regulu Nr. 1907/2006, norādot, ka tā ir vidējs uzņēmums Ieteikuma 2003/361/EK izpratnē. Tomēr saskaņā ar prasītājas sniegto informāciju atbildētāja noteiktajos termiņos neiesniedza nepieciešamos pierādījumus.
- 5 Pēc tam prasītāja 2016. gada 9. augustā pieņēma Lēmumu SME (2016) 3729, kurā konstatēja, ka atbildētājam nav tiesību izmantot vidējiem uzņēmumiem piemērojamo maksājuma samazinājumu par tās reģistrāciju saskaņā ar Regulu Nr. 1907/2006 un tāpēc tai ir jāsamaksā starpība starp jau samaksāto maksājumu un maksājumu lieliem uzņēmumiem saskaņā ar Regulas Nr. 340/2008 13. panta 4. punktu. Turklāt prasītāja konstatēja, ka atbildētājam ir jāmaksā administratīvais maksājums, kas ir 2,5 reizes lielāks par finansiālo priekšrocību, ko tā bija ieguvusi, sniedzot nepatiesas ziņas par uzņēmuma lielumu reģistrācijas brīdī. Pielikumā pievienotajā 2016. gada 9. augusta rēķinā administratīvais maksājums bija noteikts 17 437,00 EUR apmērā. Lēmumam SME (2016) 3729 bija pievienota informācija par pārsūdzības iespējām, norādot, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1907/2006 94. panta 1. punktu kopsakarā ar LESD 263. pantu divu mēnešu laikā pēc lēmuma saņemšanas var celt prasību Eiropas Savienības Vispārējā tiesā, lai pārskatītu šā lēmuma likumību.
- 6 Atbildētāja neapstrīdēja Lēmumu SME (2016) 3729, tomēr nesamaksāja prasīto summu, neraugoties uz vairākiem prasītājas atgādinājumiem.
- 7 Pēc tam prasītāja 2019. gada 16. maijā cēla prasību *Verwaltungsgericht Halle* (Halles Administratīvā tiesa)], lūdzot piespriest atbildētājam samaksāt prasītājam 17 437 EUR.
- 8 *Verwaltungsgericht* noraidīja prasību kā nepieņemamu. Pamatojumā tā būtībā norādīja, ka saskaņā ar *VwGO* 40. pantu administratīvais process nav iespējams. Šajā lietā runa esot nevis par Vācijas valsts varas tiesību aktu, bet gan par tā dēvēto Savienības tiesību tiešo piemērojamību. Administratīvo maksājumu noteikšana saskaņā ar Regulas Nr. 340/2008 13. panta 4. punktu esot tiešs Savienības pilnvaru akts. Vācijas iestāžu vai tiesu jurisdikcija it īpaši neizrietot no LESD 299. panta. Tajā neesot norādīts, ka Eiropas aģentūru pašpārvaldes lēmumi ir izpildu dokumenti. Tā kā LESD 299. pantā ietvertais uzskaitījums esot izsmelošs, uz šiem lēmumiem nevarot attiekties šī tiesību norma, pat piemērojot interpretāciju. Arī no “*effet utile*” principa neizrietot valstu tiesu tiesības (nemaz nerunājot par pienākumu) piešķirt Eiropas aģentūrām kompetenci, kas tām nav piešķirta saskaņā ar Savienības tiesībām. Piemēram, Regulas Nr. 1907/2006 94. pantā kopsakarā ar LESD 263. pantu esot paredzēta tikai iespēja privātpersonām vērsties pret prasītājas pasākumiem. Ne Regulā Nr. 1907/2006, ne Regulā Nr. 340/2008 prasītājam neesot piešķirtas pilnvaras īstenot vai “izpildīt” savus pašpārvaldes lēmumus, ceļot prasību Savienības vai valstu tiesās. Attiecībā

uz lēmumu pieņemšanas pilnvaru deleģēšanu ārpuslīguma iestādēm, kāda ir prasītāja, Eiropas Savienības Tiesa 1958. gada *Meroni* judikatūrā esot izstrādājusi standartu, kas vēlāk tika apspriests ar atslēgvārdu “institucionālais līdzsvars”. Saskaņā ar minēto judikatūru pilnvaru deleģēšana varot tikt veikta tikai tādu “precīzi definētu izpildu pilnvaru” gadījumā, kuru izmantošanu “pilnībā” uzrauga Eiropas Komisija. Tomēr atbilstoši Regulas Nr. 340/2008 formulējumam (13. panta 4. punkts kopsakarā ar 11. panta 3. punktu) esot jāuzskata, – kā iespējamā reakcija uz to, ka noteiktajā termiņā nav samaksāti saskaņā ar šo regulu iekasētie maksājumi, ir paredzēta tikai un vienīgi maksājuma pieprasījuma noraidīšana. Prasītājas tiesības celt piespriešanas prasību, lai panāktu piedziņu, valsts līmenī nozīmētu, ka tai ir piešķirtas papildu pilnvaras. Tas tomēr būtu jādara Savienības tiesību līmenī.

- 9 *Verwaltungsgericht* apmierināja prasītājas apelācijas sūdzību par savu spriedumu.

Pamatlietas dalībnieku galvenie argumenti

- 10 Prasītāja būtībā apgalvo, ka šajā lietā būtiskās publisko tiesību normas ir Savienības tiesību, proti, Regulas Nr. 340/2008, normas, it īpaši tās 13. panta 4. punkts. *Verwaltungsgericht* esot jāizmanto valsts procesuālo tiesību iespējas, lai Eiropas Savienības tiesībām piešķirtu lietderīgo iedarbību (“*effet utile*”). Piemēram, Regulas Nr. 1907/2006 94. panta 1. punktā esot paredzēts, ka prasītājas lēmumus var apstrīdēt, ceļot prasību Eiropas Savienības Vispārējā tiesā vai Eiropas Savienības Tiesā. Turpretim pamatnormās neesot paredzēta nekāda iespēja prasītājai celt prasību pret fiziskām vai juridiskām personām Eiropas Savienības Vispārējā tiesā vai Eiropas Savienības Tiesā, lai tās izpildītu tām adresētajos lēmumos noteikto pienākumu. Tāpat tai neesot piešķirta kompetence, kas tai dotu tiesības panākt savu lēmumu izpildi attiecībā pret Vācijas juridiskajām personām.
- 11 Turklāt LES 4. panta 3. punktā noteiktais lojālas sadarbības princips saskaņā ar Savienības tiesībām prasot, lai valstu tiesas dotu iespēju Eiropas Savienības aģentūrai piedzīt administratīvo maksājumu, kas noteikts saskaņā ar Savienības tiesībām. Ar *Verwaltungsgericht* spriedumu esot pārkāpti tādi Savienības tiesību principi kā līdzvērtības princips un efektivitātes princips. Prasītājai esot praktiski liegta iespēja Vācijā izmantot Regulas Nr. 340/2008 13. panta 4. punktā piešķirtās tiesības. Līdzīgā situācijā, kas saistīta ar Vācijas valsts iestādes administratīvo maksājumu piedziņu, būtu iespējams vērsties administratīvajās tiesās. Atšķirībā no *Verwaltungsgericht* pieņēmuma regulas likumdevējs, protams, esot ņēmis vērā, ka prasītājas lēmumus, kuru priekšmets ir Regulas Nr. 340/2008 13. panta 4. punktā paredzētā administratīvā maksājuma piedziņa, var izpildīt arī dalībvalstīs – vajadzības gadījumā ar dalībvalstu tiesu neizbēgamu iejaukšanos. Pretējā gadījumā jautājums, vai uzņēmums samaksās administratīvo maksājumu, būtu atkarīgs vienīgi no tā godprātības. Šādā veidā nevarot īstenot minētās normas mērķi, proti, vērsties pret nepatiesas informācijas sniegšanu. Turklāt uzņēmumi,

kuri bija ievērojuši likumu un samaksājuši iekasēto administratīvo maksājumu, nonāktu neizdevīgākā situācijā.

- 12 Atbildētāja būtībā apgalvo, ka prasītājas minētie Savienības tiesību vispārējie principi nedrīkst tikt ļaunprātīgi izmantoti, lai novērstu šķietamās tiesiskā regulējuma nepilnības pretēji skaidram kompetenču sadalījumam un netieši kaitētu atsevišķiem uzņēmējiem. Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome esot apzināti nolēmuši nepiešķirt prasītājai nekādas izpildes iespējas attiecībā uz iespējamiem maksājumiem. Pat pieņemot, ka šajā lietā ir atklājusies tiesiskā regulējuma nepilnība, Savienības likumdevēja uzdevums būtu pieņemt atbilstošu nākotnes regulējumu un iekļaut to, piemēram, Regulā Nr. 1907/2006 vai Regulā Nr. 340/2008. Prasītājai esot arī iespēja rīkoties, piemērojot sankcijas par pārkāpumiem neveiktu maksājumu gadījumā. Piemēram, tā varētu neveikt vielu reģistrāciju, ko lūdz pieteicēji, kamēr tie nebūs samaksājuši attiecīgos maksājumus. Ja uzņēmums lūdz klasificēt to kā mazo vai vidējo uzņēmumu (MVU), būtu arī iespējams veikt šo klasifikāciju un izsniegt attiecīgi samazināta maksājuma paziņojumu, tiklīdz ir iesniegti pietiekami pierādījumi. Prasītāja pati spējot nodrošināt savu maksājumu paziņojumu efektīvu izpildi, organizējot savu administratīvo praksi. Tādējādi tā neesot atkarīga no Vācijas administratīvo tiesu atbilstošas palīdzības.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 13 Prejudiciālie jautājumi ir nepieciešami lietas izspriešanai apelācijas instancē.
- 14 Atšķirībā no zemākas instances tiesas iesniedzējtiesa uzskata, ka prasību nevar noraidīt kā nepieņemamu, pamatojoties uz to, ka saskaņā ar *VwGO* 40. panta 1. punktu administratīvais process nav iespējams.
- 15 Ņemot vērā plašos kompetenču piešķirumus Savienības tiesām suverēno tiesību lēmumu jomā, valstu administratīvajām tiesām parasti nav jurisdikcijas. Tomēr šajā lietā strīds ir nevis par prasītājas aktu, pret kuru atbildētāja būtu varējusi iegūt tiesisko aizsardzību, ceļot prasību atcelt šo aktu saskaņā ar LESD 263. pantu, bet gan par maksājuma prasījumu, ko prasītāja ir izvirzījusi ar vispārīgu piespriešanas prasību un kura izpildei tā vēlas iegūt izpildu dokumentu attiecībā pret atbildētāju.
- 16 Lai nošķirtu Savienības tiesu jurisdikciju no valsts tiesu jurisdikcijas, iesniedzējtiesa norāda, ka šī lieta attiecas uz publisko tiesību prasījuma piedziņu, ko veic Eiropas Savienības iestāde, kura savas kompetences ietvaros drīkst veikt valsts iestādes funkcijas Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā. Šī nošķiršana notiek saskaņā ar LESD 274. pantu. Saskaņā ar minēto normu domstarpības, kurās viena puse ir Savienība, tāpat ir dalībvalstu tiesu jurisdikcijā, izņemot gadījumus, kad Līgumi paredz Eiropas Savienības Tiesas jurisdikciju.
- 17 Eiropas Savienības tiesu jurisdikcija – kā pareizi ir norādījusi *Verwaltungsgericht* – ir izsmeļoši uzskaitīta LESD 256. un nākamajos pantos.

- 18 Prasītājas kompetences jomā svarīgs ir Regulas Nr. 1907/2006 94. panta 1. punkts. Saskaņā ar šo normu Vispārējā tiesā vai Eiropas Savienības Tiesā var celt prasību saskaņā ar LESD 263. pantu, tostarp lai apstrīdētu aģentūras lēmumu. Tas attiecas arī uz prasītājas lēmumiem, ar kuriem tā noteikusi administratīvo maksājumu saskaņā ar Regulu Nr. 340/2008 (skat., piemēram, spriedumu, 2018. gada 7. marts, T-855/16, *juris*). Turpretim attiecībā uz šāda veida prasībām, kurās runa ir par jau iekasētu maksājumu piedziņu, LESD 256. un nākamajos pantos, it īpaši arī LESD 263. pantā, nav neviena noteikuma, ar kuru Vispārējai tiesai vai Eiropas Savienības Tiesai būtu piešķirta jurisdikcija. Ja Eiropas Savienības Tiesā ir iesniegts prasības pieteikums, bet Savienības tiesībās nav nevienas normas, ar kuru Eiropas Savienības Tiesai būtu piešķirta attiecīga jurisdikcija, tā nevar par to lemt (skat. Tiesas rīkojumu, 2007. gada 5. septembris, T-295/05, *juris*, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 19 Ņemot to vērā, iesniedzējtiesa uzskata, ka prasītāja var celt prasību Vācijas tiesā. Turklāt varētu būt iespējams arī administratīvais process saskaņā ar *VwGO* 40. panta 1. punktu, jo runa ir par publisko tiesību strīdu. Lietas faktus un no tiem izrietošās tiesiskās sekas šajā gadījumā ietekmē Savienības publiskās tiesības, proti, Regula Nr. 340/2008. Pat ja administratīvais process nebūtu pieejams, šā iemesla dēļ prasību nevarētu noraidīt kā nepieņemamu, [un] tad lieta drīzāk būtu jānodod kompetentajai civillietu tiesai saskaņā ar *GVG* (*Gerichtsverfassungsgesetz*, Likums par tiesu varu) 17.a panta 2. punktu.
- 20 Tomēr piespriešanas prasības pieņemamība ir atkarīga arī no tā, vai prasītājam ir nepieciešamā interese celt prasību.
- 21 Kopumā neesot intereses celt piespriešanas prasību, ja kreditoram jau ir izpildu dokuments par prasījumu un tas to var viegli piedzīt no parādnieka. Ar 2016. gada 9. augusta lēmumu prasītāja jau ir pieņēmusi izpildes rīkojumu, kas var kļūt galīgs (skat. Vispārējās tiesas rīkojumu, 2018. gada 19. novembris, T-494/17, *juris*, 63. punkts).
- 22 Līdz ar to interese celt prasību ir atkarīga no tā, vai prasītājam jau ir izpildu dokuments, ko veido tās pieņemtais galīgais lēmums par administratīvā maksājuma iekasēšanu saskaņā ar Regulas Nr. 340/2008 13. panta 4. punktu. Tas, vai tas tā ir, galvenokārt ir atkarīgs no tā, vai šāda veida lēmumi ietilpst LESD 299. panta pirmās daļas piemērošanas jomā. Pirmais šajā ziņā uzdotsis prejudiciālais jautājums ir jāprecizē Tiesai.
- 23 Saskaņā ar LESD 299. panta pirmo daļu Padomes, Komisijas vai Eiropas Centrālās bankas akti, kas uzliek finansiālas saistības, ir izpildāmi. Saskaņā ar LESD 299. panta otrās daļas pirmo teikumu izpildi reglamentē tās valsts civilprocesa normas, kurā izpilde notiek. Kaut arī LESD 299. panta pirmā daļa attiecas tikai uz Padomes, Komisijas un Eiropas Centrālās bankas izdoto izpildu dokumentu piespiedi izpildi, iesniedzējtiesas skatījumā nav skaidrs, vai citu Savienības iestāžu lēmumi nav izpildāmi. Piemēram, Eiropas Savienības Vispārējā tiesa 2012. gada 8. marta rīkojumā (T-573/10, 43. punkts) uzskatīja, ka

rēķinā, kurā Eiropas Zāļu aģentūra (*EMA*) detalizēti ir noteikusi no farmācijas uzņēmuma saņemamās summas, norādītā maksājuma termiņa neievērošana tostarp radot iespēju piedzīt parāda summu. Lietā C-392/20 Polijas tiesa (*Sad Rejonowy dla Warszawy-Mokotawa w Warszawie* [Varšavas Mokotavas rajona tiesa]) vērsās Eiropas Savienības Tiesā, tostarp uzdodot jautājumu, vai LESD 299. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas tikai uz Padomes, Komisijas vai Eiropas Centrālās bankas (ECB) pieņemtajiem lēmumiem vai arī uz prasītājas lēmumiem, ar kuriem ir uzlikts papildu administratīvais maksājums. Tomēr šis jautājums palika neatbildēts, jo lieta tika svītrotā no reģistra tādēļ, ka tika izbeigta tiesvedība. No ģenerālvokātes *J. Kokott* 2019. gada 7. novembra secinājumiem lietā C-584/17 (*juris*, 40. punkts) izriet, ka uz jautājumu, vai Eiropas aģentūru pašpārvaldes lēmumi var būt izpildāmi lēmumi LESD 299. panta izpratnē, nevar atbildēt tik viennozīmīgi, kā acīmredzami ir uzskatījuši *Verwaltungsgericht*. Ģenerālvokāte minētajā lietā norādīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments vispirms rada jautājumu, vai fakts, ka LESD 299. pantā ir minēti tikai Padomes, Komisijas un ECB akti, nozīmē, ka citu Savienības iestāžu vai citu struktūru akti, kas nav nepārprotami nostiprināti primārajās tiesībās kā, piemēram, Eiropas Savienības Tiesas spriedumi LESD 280. pantā, faktiski nevar būt izpildāmi saskaņā ar LESD 299. pantu, un uz šo jautājumu, cik zināms, Tiesa vēl nav atbildējusi.

- 24 Turklāt tad, ja prasītājas lēmumi par šāda administratīvā maksājuma iekasēšanu nav izpildu dokuments un tāpēc ir interese celt piespriešanas prasību, iesniedzējtiesa ar otro prejudiciālo jautājumu vēlas noskaidrot, vai Regulas Nr. 340/2008 13. panta 4. punkta trešā daļa kopsakarā ar 11. panta 3. punkta otro daļu ir jāinterpretē tādējādi, ka nav pieļaujama piespriešanas prasība par administratīvā maksājuma samaksu.
- 25 Saskaņā ar regulas 13. panta 4. punkta trešo daļu 11. panta 3. punktu piemēro *mutatis mutandis*. Šajā normā ir paredzēts, ka tad, ja maksājums (nodevas vai citas maksas) netiek veikts pirms 2. punktā paredzētā termiņa beigām, aģentūra nosaka otru maksājuma veikšanas termiņu. Ja maksājums netiek veikts pirms beidzies otrais termiņš, aģentūra noraida pieprasījumu. Tādējādi regulas izdevējs ņem vērā, ka fiziskas vai juridiskas personas pieteikumu reģistrēt vai veikt jebkādu citu prasītājas administratīvo vai profesionālo pakalpojumu var noraidīt arī tad, ja ir iekasēta, bet nav samaksāta visa maksa un/vai administratīvais maksājums saskaņā ar Regulas Nr. 340/2008 13. panta 4. punktu, un prasītāja varētu prasīt pieteicējam veikt avansa maksājumu, lai nodrošinātu arī administratīvā maksājuma piedziņu. Turklāt – atšķirībā, piemēram, no Padomes Regulas Nr. 297/95 (1995. gada 10. februāris) par maksām, kas maksājamas Eiropas Zāļu novērtēšanas aģentūrai (*EMA*), 10. panta 3. punkta – Regulā Nr. 340/2008 nav ietverta skaidra norāde uz to, ka prasītājai ir arī iespēja vērsties tiesā, ja maksājums nav veikts savlaicīgi. Tas, ka Regulā (EK) Nr. 340/2008 katrā ziņā nav skaidri paredzētas prasītājas tiesības celt prasību, varētu nozīmēt, ka Savienības likumdevējs ir galīgi noregulējis sekas, kas izriet, ja maksājums nav veikts (skat. *BayVGH* (*Bayerischer Verwaltungsgerichtshof*, Bavārijas federālās zemes Augstākā administratīvā tiesa) spriedumu, 2017. gada 18. decembris,

20 BV 16.2024, *juris*, 20. punkts). Tomēr uz jautājumu, vai šajā kontekstā prasītājam ir liegts celt piespriešanas prasību, it īpaši jau veiktas reģistrācijas vai citu administratīvo vai profesionālo pakalpojumu gadījumā, ja nav samaksāts administratīvais maksājums, nevar atbildēt viennozīmīgi, bet ir vajadzīgs Tiesas skaidrojums.

DARBA VERSIJA